

การพัฒนาการอ่านทำนองเสนาะโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ
COOP ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนภูเวียงวิทยาคม อำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น

นางสาวหงส์ฟ้า คำสำโรง
ตำแหน่งครู

วิจัยเรื่องนี้เป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนภูเวียงวิทยาคม อำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 25

กิตติกรรมประกาศ

การทำวิจัยในชั้นเรียนฉบับนี้ผู้จัดทำต้องขอขอบพระคุณคณะผู้บริหาร คณะครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตลอดจนคณะครูระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้ช่วยเป็นกำลังใจ และให้คำแนะนำในการจัดทำตลอดจนการค้นหาข้อมูลในกระบวนการและขั้นตอนต่าง ๆ ของการทำวิจัยซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญของการดำเนินการจัดทำ และขอขอบใจนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนภูเวียงวิทยาคม อำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น ที่ได้ให้ความร่วมมือในการดำเนินการทดลองและเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี จนทำให้งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงลงได้ด้วยดี

นางสาวหงส์ฟ้า คำสำโรง

20 มกราคม 2561

คำนำ

การอ่านทำนองเสนาะเป็นทักษะด้านหนึ่งที่สำคัญมากในวิชาภาษาไทย เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ และทักษะพื้นฐานในการนำไปใช้ศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ให้ผู้เรียนรักในภาษาไทย พร้อมกับเข้าใจศิลปะ ทางด้านภาษา และ ใช้ในหน้าที่การงานในอนาคต และใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตาม หลักเกณฑ์ และเพื่อนำไปสู่ความเข้าใจในทักษะการฟัง การพูด การเขียน และการสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนอันหลากหลายต่อไป

ผู้เขียนได้ศึกษาและนำเสนอวิธีการพัฒนาการอ่านทำนองเสนาะที่พัฒนาขึ้น สามารถพัฒนาการอ่าน ทำนองเสนาะของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพนำไปสู่จุดมุ่งหมายที่ต้องการและนำไปใช้ในเหตุการณ์ ปัจจุบันได้เป็นอย่างดี

นางสาวหงส์ฟ้า คำสำโรง

20 มกราคม 2561

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	
ก	
คำนำ	ข
สารบัญ	ค
บทคัดย่อ	ง
บทที่ 1 บทนำ	1
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	7
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	9
บทที่ 5 สรุป อภิปรายและข้อเสนอแนะ	13
บรรณานุกรม	15
ภาคผนวก	16

ชื่อเรื่อง การพัฒนาการอ่านทำนองเสนาะโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ
COOP ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนภูเวียงวิทยาคม

ผู้วิจัย นางสาวหงส์ฟ้า คำสำโรง

ปีการศึกษา 2561

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาการอ่านทำนองเสนาะในครั้งนี้ เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าการอ่านทำนองเสนาะ เป็นกระบวนการหนึ่งที่มีความสำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษาไทย โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนภูเวียงวิทยาคม อำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น ซึ่งได้มาโดยการสุ่มเลือก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ รูปแบบการสอนแบบร่วมมือ บทประพันธ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โปรแกรมคำนวณทางสถิติ SPSS Version 5.0 และค่าร้อยละ

ผลจากการวิจัยครั้งนี้พบว่า

จากการเปรียบเทียบคะแนนการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในการสอบก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าค่าคะแนนทางสถิติก่อนทำการทดลองคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/5 มีค่าเฉลี่ยเป็น 12.73 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/7 มีค่าเฉลี่ยเป็น 10.73 และหลังทำการทดลองคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง มัธยมศึกษาปีที่ 2/5 มีค่าเฉลี่ยเป็น 21.40 มัธยมศึกษาปีที่ 2/7 มีค่าเฉลี่ยเป็น 17.46 ซึ่งมีความแตกต่างจากหลังจากการเรียนอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนการอ่านทำนองเสนาะสูงกว่าหลังเรียน เด็กสามารถเรียนการอ่านทำนองเสนาะได้ดี บ่งบอกถึงประสิทธิผลของเครื่องมือในการใช้ ทำการทดลองโดยเรียงลำดับจากเรื่องง่ายไปเรื่องยากและมีทำนองประกอบที่หลากหลายรวมทั้งมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่สนุกสนานและน่าสนใจ เป็นการเริ่มต้นให้นักเรียนฝึกและหัดอ่านทำนองเสนาะ เพราะนักเรียนสามารถจดจำบทประพันธ์ผ่านทำนอง จึงสามารถท่องทำนองเสนาะได้เมื่อทดสอบภายหลัง

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันเป็นยุคโลกาภิวัตน์ ข่าวสารข้อมูลเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ในการรับสารนั้นเราใช้ทักษะการฟัง และการอ่าน การอ่านมีหลายวิธี เช่น การอ่านในใจ การอ่านออกเสียง การอ่านทำนองเสนาะ การอ่าน ทำนองเสนาะ ทำนอง คือ ลีลา เสียงหรือสำเนียงที่ถ่ายทอดออกมาเป็นจังหวะ เสนาะ มีความหมายตรงตาม ตัว ว่า เพราะหรือไพเราะ ทำนองเสนาะคือการอ่านที่มีลีลา เสียงหรือสำเนียงที่ไพเราะ การอ่านทำนองเสนาะ คือการอ่านคำร้อยกรองประเภทต่าง ๆ ที่มีอยู่หรือแต่งขึ้น เพื่อให้เป็นไปตามทำนองหรือลีลา ซึ่งเป็นที่นิยมกัน ว่าถูกต้องในทำนองนั้น ให้เกิดความไพเราะหรือเสียงเสนาะก่อให้เกิดความซาบซึ้ง มองเห็นภาพ และเกิด ความรู้สึกคล้อยตาม เช่น เมื่อได้ฟังการอ่านทำนองเสนาะหรือขับเสภา จากเรื่องขุนช้างขุนแผนที่ว่า นาง กอดจวบหลับหลังแล้วสั่งสอน อำนวยพรพลายน้อยละห้อยให้ เราจะเห็นภาพนางวันทองกอดจวบลูกด้วยความอาลัยอาวรณ์ มีความห่วงใยที่ลูกจะต้องจากไป การอ่านทำนองเสนาะนั้นไม่สามารถจะบอกได้ว่า อ่าน อย่างไรจึงจะไพเราะที่สุด เพราะต่างฝ่ายก็อ่านไปตามลีลา หรือทำนองที่เคยได้รับการฝึก การอบรมสั่งสอนมา มีการเพิ่มเติมกลเม็ดเด็ดพรายลงไปเพื่อเพิ่มความไพเราะให้ดูแตกต่างจากผู้อื่น ไพเราะกว่าผู้อื่น เช่น ใน สามัคคีเภท คำฉันท์ ตอนไหว้ครู การอ่านโดยทั่วๆ ไปจะเหมือนหรือคล้ายคลึงกัน แต่มีการเอื้อนเสียง เกริ่น เสียง เพื่อให้เกิดความไพเราะยิ่งขึ้น นอกจากนั้นการอ่านกลอนก็จะมีลีลาแตกต่างกันออกไป บางคนก็อ่านแบบ กลอนธรรมดา บางคนก็อ่านแบบทำนองหุ่นกระบอก

การอ่านทำนองเสนาะ มีมานานแล้วแต่ครั้งกรุงสุโขทัย เท่าที่ปรากฏหลักฐานในศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหง พุทธศักราช 1835 หลักที่ หนึ่ง บรรทัดที่ 18 – 20 ดังความว่า “...ด้วยเสียงพาดเสียงพิณ เสียง เลื่อน เสียงขับ ใครจักมักเล่น เล่นใครจักมักหัว หัวใครจักมักเลื่อน เลื่อน...” จากข้อความดังกล่าว ฉันทิชย์ กระเสลินธุ์ กล่าวว่า เสียงเลื่อน เสียงขับ คือการร้องเป็นทำนองเสนาะ ส่วน ทองสืบ สุภะมารค ชี้แจงว่า เลื่อน ตรงกับภาษาไทยถิ่นว่า “เลิ่น” หมายถึง การอ่านหนังสือเอื้อนเสียงเป็นทำนอง ซึ่งคล้ายกับที่ ประเสริฐ ญ นคร อธิบายว่า “เลิ่น” เป็นคำภาษาถิ่นแปลว่า อ่านทำนองเสนาะ โดยอ้างถึง บรรจบ พันธุเมธา กล่าวว่า คำ นี้เป็นภาษาถิ่นของไทยในพม่า ถิ่นไทยในรัฐฉานหรือไทยใหญ่นั้นเอง จากความคิดเห็นของผู้รู้ประกอบกับ หลักฐานในศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหงดังกล่าว ทำให้เชื่อกันว่าการอ่านทำนองเสนาะของไทยมีมานานหลาย ร้อยปีแล้ว โดยเรียกเป็นภาษาไทยถิ่นว่า “เลิ่น”

ที่มาหรือต้นเค้าของการอ่านทำนองเสนาะพอจะสันนิษฐานได้ว่า น่าจะมีป้อนเกิดจากการดเนินวิถีชีวิต ของคนไทยในสมัยก่อน ที่มีความเกี่ยวข้องกับกรร้องเพลงทำนองต่าง ๆ ตลอดมา ทั้งนี้จากเหตุผลที่ว่า คนไทย มีนิสัยชอบพูดคำคล้องจองให้มีจังหวะด้วยลักษณะสัมผัสเสมอ ประกอบกับคำภาษาไทยที่มีวรรณยุกต์กำกับจึง ทำให้คำมีระดับเสียงสูงต่ำเหมือนดนตรี เมื่อประดิษฐ์ทำนองง่าย ๆ ใส่เข้าไปก็ทำให้สามารถสร้างบทเพลงร้อง ขึ้นมาได้แล้ว ดังนั้นคนไทยจึงมีโอกาสดังฟังและชื่นชมกับการร้องเพลงทำนองต่าง ๆ ตั้งแต่เกิดจนตายทีเดียว

ศิลปะการอ่านทำนองเสนาะขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้อ่าน และความไพเราะของบทประพันธ์แต่ละประเภท โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้อ่านทำนองเสนาะจึงต้องศึกษาวิธีการอ่านให้ไพเราะและต้องหมั่นฝึกฝนการอ่านจนเกิดความชำนาญ

อนึ่งศิลปะการอ่านทำนองเสนาะอยู่ที่ตัวผู้อ่านต้องรู้จัก วิธีการอ่านทอดเสียง โดยผ่อนจังหวะให้ช้าลง การเอื้อนเสียง โดยการลากเสียงช้า ๆ เพื่อให้เข้าจังหวะและให้หางเสียงให้ไพเราะ การครั้นเสียง โดยทำเสียงสะดุดสะเทือนเพื่อความไพเราะเหมาะสมกับบทกวีบางตอน การหลบเสียง โดยการหักเสียงให้พลิกกลับจากเสียงสูงลงมาเป็นเสียงต่ำ หรือจากเสียงต่ำขึ้นไปเป็นเสียงสูง เนื่องจากผู้อ่านไม่สามารถที่จะดำเนินตามทำนองต่อไปได้ เป็นการหลบหนีจากเสียงที่เกินความสามารถ จึงต้องหักทำนองพลิกกลับเข้ามาดำเนินทำนองในเขตเสียงของตน และการกระแทกเสียงโดยการอ่านกระซกเสียงให้ดังผิดปกติในโอกาสที่แสดงความโกรธหรือความไม่พอใจหรือเมื่อต้องการเน้นเสียง

(มนตรี ตราโมท 2527 : 50)

จากที่กล่าวมาข้างต้นนี้การอ่านทำนองเสนาะเป็นทักษะที่สำคัญเพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการอ่านเข้าใจอารมณ์เนื้อหา ฉันทลักษณ์ และท่วงทำนองในการเอื้อนเสียง ผู้เรียนทุกคนจำเป็นต้องมีทักษะพื้นฐานเหล่านี้ ปัญหาที่พบในชั้นเรียนคือ การอ่านทำนองเสนาะยังเป็นเรื่องที่น่าเบื่อของนักเรียนไทยเพราะเรียนไปเหมือนถูกบังคับให้ท่องจำ ผู้วิจัยจึงคิดหารูปแบบการสอนที่จะให้การเรียนรู้การอ่านทำนองเสนาะได้มีความน่าสนใจและทำให้ผู้เรียนได้สร้างสรรค์ผลงานด้วยตัวเองผ่านกิจกรรมการอ่านทำนองเสนาะคือ รูปแบบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ

กลุ่มร่วมมือเป็นเทคนิคการทำงานกลุ่มวิธีหนึ่ง โดยสมาชิกในกลุ่มที่มีความสามารถและความถนัดแตกต่างกันได้ แสดงบทบาทตามหน้าที่ที่ตนถนัดอย่างเต็มที่ ทำให้งานประสบผลสำเร็จ วิธีนี้ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกความรับผิดชอบการทำงานกลุ่มร่วมกัน และสนองต่อหลักการของการเรียนรู้ และร่วมมือที่ว่า “ความสำเร็จแต่ละคน คือ ความสำเร็จของกลุ่ม ความสำเร็จของกลุ่ม คือ ความสำเร็จของทุกคน”

ลักษณะการจัดกิจกรรมสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันจะแบ่งหน้าที่รับผิดชอบไปศึกษาหัวข้อย่อยที่ได้รับมอบหมาย แล้วนำงานจากการศึกษาค้นคว้ามารวมกันเป็นงานกลุ่มปรับปรุงให้ต่อเนื่องเชื่อมโยง มีความสละสลวย เสร็จแล้วจึงนำเสนอต่อชั้นเรียน ทุกกลุ่มจะช่วยกันประเมินผลงาน

จากที่กล่าวมาทั้งหมดสรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นวิธีการที่ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอย่างแท้จริง ได้ฝึกความรับผิดชอบ ฝึกเป็นผู้นำ ผู้ตามกลุ่มฝึกการทำงานให้ประสบผลสำเร็จ และฝึกทักษะทางสังคม ผู้สอนควรเลือกใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ ดังกล่าวมาให้เหมาะสมกับเนื้อหาสาระและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

ในการเรียนการสอนภาษาไทย การอ่านทำนองเสนาะก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ผู้สอนจะพบได้บ่อย เป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญของผู้เรียน ผู้เรียนจะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนได้ก็ต่อเมื่อได้พัฒนาทักษะทั้ง 4 ควบคู่ไปด้วยกัน จากการสังเกตเหตุผลที่นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาไทยเนื่องจากผู้เรียนละเลยไม่ตระหนักถึงความสำคัญในการอ่านทำนองเสนาะครูผู้สอนจึงควรหากวิธีทำให้เด็กหันกลับมาสนใจทักษะ

การอ่านทำนองเสนาะเพิ่มมากขึ้นดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นควรนำเรื่องการอ่านทำนองเสนาะมาทำวิจัยโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะการอ่านทำนองเสนาะมากขึ้น
2. เพื่อศึกษา และพัฒนารูปแบบแนวทางการฝึกอ่านทำนองเสนาะ
3. ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันและสอดแทรกนิสัยรักการอ่านในกิจกรรมที่จัดขึ้น

สมมติฐานของการวิจัย

ผู้เรียนมีทักษะในการอ่านทำนองเสนาะมากขึ้นโดยมีคะแนนทดสอบการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนหลังการทดลองมีคะแนนสูงกว่าการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนก่อนการทดลอง

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนทั้งชายและหญิงในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ของโรงเรียนภูเวียงวิทยาคม
2. เนื้อหาและรูปแบบที่ใช้สอนเพื่อฝึกทักษะการอ่านได้ใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือ COOP เพื่อเน้นการเรียนรู้แบบกลุ่มช่วยเหลือกันและมีความกระตือรือร้นในการเรียน
3. การวิจัยครั้งนี้ไม่คำนึงถึงความแตกต่างทางเพศ การอบรมเลี้ยงดูทางบ้าน ตลอดจนฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว เพราะมุ่งจะศึกษาเฉพาะการวิจัยที่ส่งผลพัฒนาด้านการอ่านของเด็กเท่านั้น

ระยะเวลาในการศึกษา

เวลาเรียน 6 คาบ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้เรียนมีทักษะในการอ่านทำนองเสนาะมากขึ้น
2. ได้รูปแบบการเรียนการสอนการฝึกอ่านทำนองเสนาะ เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนในการพัฒนาการอ่านทำนองเสนาะ
3. เป็นแนวทางในการค้นคว้า วิจัย เกี่ยวกับการฝึกทักษะในการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียนต่อไป

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับดังนี้

1. ความหมายของการอ่าน
2. การอ่านทำนองเสนาะ
3. รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ COOP

1. ความหมายของการอ่าน

ปัจจุบันมีการศึกษาเกี่ยวกับการอ่านอย่างกว้างขวางและมีการกล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้อย่างหลากหลาย อาทิ

ประเทิน (2530) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า เป็นกระบวนการในการแปลความหมายของอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มีการจดบันทึกไว้ การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ลักษณะของการอ่านต้องทำความเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน ความหมายดังกล่าวมิได้เกิดจากตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่อ่านเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับกระบวนการกระตุ้นให้เกิดความคิดรวบยอดหรือจินตนาการของผู้อ่านเป็นสำคัญ โดยอาศัยพื้นฐานประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน จึงเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วย การแปลความ การตอบสนอง การกำหนดความมุ่งหมาย และการจัดลำดับ เมื่อผู้อ่านได้รับข่าวสารจากสิ่งตีพิมพ์ก็สามารถออกเสียงและทำความเข้าใจเรื่องราวโดยการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและจินตนาการ จากผู้เขียนสู่ผู้อ่านโดยผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ เพื่อรับรู้ว่าผู้เขียนคิดอะไร พูดอะไร สามารถทำความเข้าใจกับสิ่งที่ตนเองอ่านได้ทั้งหมดจนสามารถนำความคิดนั้นไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

ราชบัณฑิตยสถาน (2525) ให้ความหมายของการอ่านไว้ในหนังสือพจนานุกรมว่า การอ่านเป็นการออกเสียงตามตัวหนังสือหรือการเข้าใจความหมายจากตัวหนังสือ สังเกตหรือพิจารณาดูเพื่อเข้าใจ

บันลือ (2538) การอ่านเป็นการพัฒนาความคิด โดยที่ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น การใช้การสังเกตจำรูปคำ ใช้สติปัญญาและประสบการณ์เดิมในการแปลความ หรือถอดความให้เกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ดี โดยวิธีอ่านแบบนี้จะต้องดำเนินการเป็นขั้นตอนและต่อเนื่อง

Downing และ Leong (1982) การอ่านคือ การแปลความหมายของสัญลักษณ์

Fries (1963 อ้างโดย Downing และ Leong, 1982) การอ่านประกอบด้วย การเปลี่ยนสัญลักษณ์ทางการได้ยินไปเป็นสัญลักษณ์ทางสายตา

Elkonin (1973 อ้างโดย Downing และ Leong, 1982) การอ่านเป็นการสร้างคำพูดในรูปแบบของเสียงจากลักษณะของรูปแบบของการเขียน

จากความหมายดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า การอ่านคือกระบวนการที่ซับซ้อนที่สามารถถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและจินตนาการของผู้เขียน โดยผ่านการแปลความหมายหรือตีความจากตัวอักษร เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ โดยอาศัยประสบการณ์และความคิดรวบยอดเดิมของผู้อ่านเป็นพื้นฐานเพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจในเรื่องราวนั้น ๆ และสามารถทำความเข้าใจที่เกิดขึ้นให้เป็นประโยชน์ด้านในด้านหนึ่ง

2. การอ่านทำนองเสนาะ

ราชบัณฑิตยสถาน (2525) กล่าวว่า การอ่านทำนองเสนาะคือวิธีการอ่านออกเสียงอย่างไพเราะตามลีลาของบทหรือกรองประเภท โคลงฉันท กาพย์ กลอน

มนตรี ตราโมท (๒๕๒๗) ศิลปะการอ่านทำนองเสนาะอยู่ที่ตัวผู้อ่านต้องรู้จัก วิธีการอ่านทอดเสียง โดยผ่อนจังหวะให้ช้าลง การเอื้อนเสียง โดยการลากเสียงช้า ๆ เพื่อให้เข้าจังหวะและให้หางเสียงให้ไพเราะ การครั้นเสียง โดยทำเสียงสะดุดสะเทือนเพื่อความไพเราะเหมาะสมกับบทกวีบางตอน การหลบเสียง โดยการหักเหให้พลิกกลับจากเสียงสูงลงมาเป็นต่ำ หรือจากเสียงต่ำขึ้นไปเป็นเสียงสูง เนื่องจากผู้อ่านไม่สามารถที่จะดำเนินตามทำนองต่อไปได้เป็นการหลบหนีจากเสียงที่เกินความสามารถ จึงต้องหักเหทำนองพลิกกลับเข้ามาดำเนินทำนองในเขตเสียงของตน และการกระแทกเสียง โดยการอ่านกระซกเสียงให้ดังผิดปกติในโอกาสที่แสดงความโกรธหรือความไม่พอใจหรือเมื่อต้องการเน้นเสียง

พิชัย (2554) การอ่านทำนองเสนาะคือวิธีการอ่านออกเสียงอย่างไพเราะตามลีลาของบร้อยกรองแต่ละประเภทหรือหมายถึง การอ่านตามทำนอง (ทำนอง = ระบบเสียงสูงต่ำ ซึ่งมีจังหวะสั้นยาว) เพื่อให้เกิดความเสนาะ (เสนาะ, น่าฟัง, เพราะ, วังเวงใจ)

3. รูปแบบการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ

อาภรณ์ ใจเพียง (2550 : 121) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือหรือแบบมีส่วนร่วม หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถต่างกัน ได้ร่วมมือกันทำงานกลุ่มด้วยความตั้งใจและเต็มใจรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ในกลุ่มของตน ทำให้งานของกลุ่มดำเนินไปสู่เป้าหมายของงานได้

สลาวิน (Slavin, 1987 : 7-13) อังโน ไสว พักขาว (2544 : 192) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า หมายถึง วิธีการจัดการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ โดยทั่วไปมีสมาชิกกลุ่มละ 4 คน สมาชิกกลุ่มมีความสามารถในการเรียนต่างกัน สมาชิกในกลุ่มจะรับผิดชอบในสิ่งที่ได้รับการสอน และช่วยเพื่อนสมาชิกให้เกิดการเรียนรู้ด้วย มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยมีเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน คือ เป้าหมายของกลุ่ม

ไสว พักขาว (2544 : 193) กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า เป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตัว และส่วนรวม เพื่อให้กลุ่มได้รับความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

จากความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนแบ่งเป็นกลุ่มเล็กๆ ประมาณ 4-6 คน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และร่วมกันรับผิดชอบงานในกลุ่มที่ได้รับมอบหมาย เพื่อให้เกิดเป็นความสำเร็จของกลุ่ม

กลุ่มร่วมมือเป็นเทคนิคการทำงานกลุ่มวิธีหนึ่ง โดยสมาชิกในกลุ่มที่มีความสามารถและความถนัดแตกต่างกันได้ แสดงบทบาทตามหน้าที่ที่ตนเองถนัดอย่างเต็มที่ ทำให้งานประสบผลสำเร็จ วิธีนี้ทำให้ผู้เรียนได้

ฝึกความรับผิดชอบการทำงานกลุ่มร่วมกัน และสนองต่อหลักการของการเรียนรู้ และร่วมมือที่ว่า “ความสำเร็จแต่ละคน คือ ความสำเร็จของกลุ่ม ความสำเร็จของกลุ่ม คือ ความสำเร็จของทุกคน”

สมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันจะแบ่งหน้าที่รับผิดชอบไปศึกษาหัวข้อย่อยที่ได้รับมอบหมาย แล้วนำงานจากการศึกษาค้นคว้ามารวมกันเป็นงานกลุ่มปรับปรุงให้ต่อเนื่องเชื่อมโยง มีความสละสลวย เสร็จแล้วจึงนำเสนอต่อชั้นเรียน ทุกกลุ่มจะช่วยกันประเมินผลงาน

จากที่กล่าวมาทั้งหมดสรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นวิธีการที่ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นอย่างแท้จริง ได้ฝึกความรับผิดชอบ ฝึกเป็นผู้นำ ผู้ตามกลุ่มฝึกการทำงานให้ประสบ

ผลสำเร็จ และฝึกทักษะทางสังคม ผู้สอนควรเลือกใช้เทคนิควิธีต่าง ๆ ดังกล่าวมาให้เหมาะสมกับเนื้อหาสาระ และจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บรรพต ศิริชัย (1981) ได้ศึกษาการอ่านทำนองเสนาะในโรงเรียนมัธยมศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ครูโรงเรียนมัธยมศึกษาเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 100 คน ครูส่วนใหญ่อ่านทำนองเสนาะได้ด้วยตนเอง ใช้แถบเสียง แผ่นซีดี หรือให้นักเรียนที่อ่านได้ช่วยอ่านให้เพื่อนฟังเป็นบางครั้ง ใช้การอ่านทำนองเสนาะเป็นกิจกรรมเสริม เช่น อ่านในวาระพิเศษหรือวันสำคัญทางภาษาไทย ส่งนักเรียนอ่านประกวดตามสถาบันต่างๆ เป็นประจำและ อ่านประกอบการแสดงหรือเล่นละครอ่านในกิจกรรมของชมรมเป็นบางครั้งด้านความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะคำประพันธ์ประเภทต่างๆ พบว่า ครูทุกคนอ่านกลอนและกาพย์ยานี 11 ได้ คำประพันธ์ที่อ่านไม่ค่อยได้ คือ ฉันท์ ได้แก่ สัททูลวิกิพินิตฉันท์ 19 และอิทิสงฉันท์ 20 ปัญหาในการอ่านทำนองเสนาะ พบว่า 1)นักเรียนไม่เห็นความสำคัญและไม่ให้ความสนใจในการอ่านทำนองเสนาะอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ครูผู้สอนไม่มีความสามารถในการอ่านทำนองเสนาะเป็นปัญหาในระดับปานกลาง ปัญหาการขาดสื่อเพื่อใช้สอนอ่านทำนองเสนาะอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย 2) ความต้องการด้านการพัฒนาการสอนอ่านทำนองเสนาะ พบว่า ครูโรงเรียนมัธยมศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร ต้องการพัฒนาตนเอง ทั้งด้านการฝึกอ่านทำนองเสนาะ ต้องการทราบเทคนิคในการอ่านทำนองเสนาะคำประพันธ์ประเภทต่างๆ และต้องการเข้ารับการอบรมการอ่านทำนองเสนาะอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง อยู่ในระดับค่อนข้างมาก และต้องการสื่อประเภทซีดีและดีวีดี เพื่อนำไปใช้ฝึกอ่านและใช้สอน อยู่ในระดับค่อนข้างมาก

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากร คือ นักเรียนชาย - หญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยทำการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 143 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชาย - หญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/5 จำนวน 36 คน และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/7 จำนวน 36 คน โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง กลุ่มตัวอย่างมีคุณสมบัติมีความพร้อม มาเรียนอย่างสม่ำเสมอ และยินยอมให้ความร่วมมือในการทดลอง

ขั้นตอนการทดลอง

การพัฒนาการอ่านทำนองเสนาะ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนอ่านทำนองเสนาะให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เวลาในการสอนสัปดาห์ละ 3 คาบเรียน คาบละ 50 นาที จำนวน 6 คาบ เป็นเวลา 2 สัปดาห์

วิธีการหรือนวัตกรรมที่ใช้

รูปแบบการสอนที่ใช้คือสอนอ่านทำนองเสนาะโดยกลุ่มร่วมมือการแสดงบทบาทสมมุติครูแบ่งกลุ่มนักเรียนกลุ่มละ 3-4 คน ครูกำหนดบทบาทประพันธ์ในวรรณคดีให้นักเรียนได้ศึกษา การอ่านออกเสียง การแบ่งวรรคตอนในการอ่าน ครูแนะนำเพื่อการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักภาษาและมารยาทสังคมของการใช้ภาษา และบันทึกเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทยจากเรื่องที่อ่าน ตอบคำถามจากเนื้อเรื่องเพื่อเป็นการวัดความเข้าใจเนื้อเรื่องอีกครั้ง ทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการถอดบทประพันธ์ จากนั้นให้นักเรียนแบ่งกลุ่มครูให้แข่งขันกันอ่านทำนองเสนาะ และแบ่งวรรคคดีให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมุติ โดยการแทรกบทอ่านทำนองเสนาะแต่ละทำนองในบทละครที่แต่ละกลุ่มได้รับมอบหมาย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ระยะก่อนการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบก่อนการเรียน (Pre-test) โดยให้นักเรียนอ่านทำนองเสนาะเองและถอดบทประพันธ์เองจากหนังสือเรียนในเรื่องรามเกียรติ์ ตอนนารายปราบนทก
2. ระยะทำการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โดยนำนักเรียนมาสอน ฝึกการอ่านทำนองเสนาะแต่ละทำนองโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือ
3. ระยะหลังการทดลอง หลังจากเรียนจนครบตามกำหนดแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบหลังการทดลอง (Post - test) อีกครั้ง โดยผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านทำนองเสนาะบทเดิมนำผลของคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ

สถานที่ทำการทดลอง

โรงเรียนภูเวียงวิทยาคม อำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น

สมมติฐานการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนการทดสอบหลังเรียน สูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลทั่วไป

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

แทนค่า \bar{X} ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ แทนผลรวมของคะแนนของผู้เรียน

N แทนจำนวนผู้เรียน

ข้อมูลเปรียบเทียบ

ใช้สถิติ Pair – T test ในการเปรียบเทียบข้อมูลการศึกษาก่อนและหลัง โดยใช้โปรแกรมคำนวณทางสถิติ SPSS Version 5.0

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลการทดสอบก่อน และหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 1 ทดสอบก่อนเรียน

คะแนนเต็ม 10 คะแนน ทดลอง 3 ครั้ง รวม 30 คะแนน

นักเรียนชั้น ม.2/5					นักเรียนชั้น ม.2/7			
คนที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	รวม	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	รวม
1	4	3	3	11	4	3	3	10
2	3	3	4	10	3	3	3	9
3	4	4	5	13	4	4	3	11
4	4	5	5	14	4	3	5	12
5	5	4	4	13	5	4	3	12
6	3	5	4	12	3	3	3	9
7	4	6	5	15	3	4	5	12
8	5	4	5	14	3	4	5	12
9	4	4	4	12	4	4	3	11
10	3	5	4	12	3	3	4	10
11	3	5	3	11	3	5	3	11
12	4	5	3	12	4	4	3	11
13	4	5	4	13	4	3	4	11
14	5	4	5	14	5	3	3	11
15	4	5	4	13	3	3	3	9
16	5	4	3	12	4	4	4	12
17	4	4	5	13	4	4	5	13
18	3	5	3	11	3	3	5	11
19	3	4	4	11	3	4	2	9
20	3	5	4	12	3	3	3	9
21	4	6	5	15	3	4	5	12
22	5	4	5	14	3	4	5	12
23	4	4	4	12	4	4	3	11
24	3	5	4	12	3	3	4	10

25	3	5	3	11	3	5	3	11	
26	4	5	3	12	4	4	3	11	
27	4	3	3	11	4	3	3	10	
28	3	3	4	10	3	3	3	9	
29	4	4	5	13	4	4	3	11	
30	4	5	5	14	4	3	5	12	
31	5	4	4	13	5	4	3	12	
32	3	5	4	12	3	3	3	9	
33	4	6	5	15	3	4	5	12	
34	3	5	4	12	3	3	3	9	
35	4	6	5	15	3	4	5	12	
36	5	4	5	14	3	4	5	12	
$\sum x$				453	$\sum x$				390
\bar{x}				12.58	\bar{x}				10.83

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้น ม.2/5 มีผลรวมของคะแนนเป็น 453 และ มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 12.58 ส่วนกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้น ม.2/7 มีคะแนนเป็น 390 และมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 10.83 ตามลำดับ

ตารางที่ 2 ทดสอบหลังเรียน

คะแนนเต็ม 10 คะแนน รวม 30 คะแนน

นักเรียนชั้น ม.2/5					นักเรียนชั้น ม.2/7			
คนที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	รวม	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	รวม
1	7	8	7	22	5	5	6	16
2	8	8	6	22	6	5	7	18
3	7	7	6	20	5	6	7	18
4	7	9	8	24	6	6	5	17
5	6	9	9	24	5	7	6	18
6	9	6	8	23	6	6	6	18
7	5	7	7	19	6	7	5	18
8	8	6	7	21	6	7	6	19
9	8	7	7	22	5	5	6	16
10	6	6	6	12	5	5	6	16
11	7	9	8	24	5	7	6	18
12	8	6	6	20	7	6	5	18
13	8	8	9	25	6	5	7	18
14	8	6	9	23	6	5	6	17
15	5	7	8	20	6	5	6	17
16	6	5	7	18	7	6	8	21
17	6	7	7	20	6	6	5	17
18	7	6	8	21	7	7	6	20
19	6	5	7	18	7	6	8	21
20	6	7	7	20	6	6	5	17
21	7	6	8	21	7	7	6	20
22	7	8	7	22	5	5	6	16
23	8	8	6	22	6	5	7	18
24	7	7	6	20	5	6	7	18
25	7	9	8	24	6	6	5	17
26	8	8	9	25	6	5	7	18
27	8	6	9	23	6	5	6	17

28	5	7	8	20	6	5	6	17	
29	6	5	7	18	7	6	8	21	
30	6	7	7	20	6	6	5	17	
31	7	8	7	22	5	5	6	16	
32	8	8	6	22	6	5	7	18	
33	7	7	6	20	5	6	7	18	
34	7	9	8	24	6	6	5	17	
35	9	6	8	23	6	6	6	18	
36	5	7	7	19	6	7	5	18	
$\sum x$				763	$\sum x$				642
\bar{x}				21.19	\bar{x}				17.83

จากการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ พบว่า หลังทำการทดลองคะแนนของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้น ม.2/5 มีผลรวมของคะแนนเป็น 763 โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 21.19 และคะแนนของกลุ่มตัวอย่างชั้น ม.2/7 มีผลรวมของคะแนนเป็น 642 โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 17.83

ตารางที่ 3 ข้อมูลสรุปการทดสอบก่อนเรียน หลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

การทดสอบ	N	$\sum x$	\bar{x}
ก่อนการเรียน ม.2/5	36	453	12.58
ก่อนการเรียน ม.2/7	36	390	10.83
หลังการเรียน ม.2/5	36	763	21.19
หลังการเรียน ม.2/7	36	642	17.83

การวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียน

ผู้ศึกษาได้ใช้สถิติ T-Test ในการหาค่าความแตกต่างระหว่างก่อนการเรียน และหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง โดยเลือกสถิติประเภท Paired T-Test คำนวณโดยใช้โปรแกรม SPSS Version 5.0 ผลจากการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/5

Paired Samples Statistics

	Statistic	Bootstrap ^a				
		Bias	Std. Error	95% Confidence Interval		
				Lower	Upper	
pre	Mean	12.5833	-.0054	.2253	12.1389	13.0278
	N	36				
	Std. Deviation	1.40153	-.02738	.12347	1.11661	1.60627
	Std. Error Mean	.23359				
post	Mean	21.1944	-.0012	.4242	20.3056	21.9444
	N	36				
	Std. Deviation	2.52778	-.08560	.45541	1.68118	3.35481
	Std. Error Mean	.42130				

	Paired Differences					t	df	Sig. (2-tailed)
	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference				
				Lower	Upper			
Pair 1 pre - post	-8.61111	2.94014	.49002	-9.60591	-7.61631	-17.573	35	.000

ผลการวิเคราะห์ Paired Sample Test ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/5 พบว่า ค่า $p < .01$ แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบหลังเรียน (21.19) มีค่าสูงกว่าก่อนเรียน (12.58) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ค่าความเชื่อมั่น 95%

กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/7

Paired Samples Statistics

	Statistic	Bootstrap ^a				
		Bias	Std. Error	95% Confidence Interval		
				Lower	Upper	
pre	Mean	10.8333	-.0007	.2025	10.4167	11.2222
	N	36				
	Std. Deviation	1.20712	-	.09988	.96732	1.37312
	Std. Error Mean	.20119	.01666			
	Mean	17.8333	-.0024	.2376	17.3889	18.3056
	N	36				
post	Std. Deviation	1.36277	-	.18759	.90642	1.64751
	Std. Error Mean	.22713	.03987			

	Paired Differences					t	df	Sig. (2-tailed)
	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean	95% Confidence Interval of the Difference				
				Lower	Upper			
Pair 1 pre - post	-7.00000	1.75662	.29277	-7.59435	-6.40565	-23.910	35	.000

ผลการวิเคราะห์ Paired Sample Test ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/7 พบว่า ค่า $p < .01$ แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบหลังเรียน (17.83) มีค่าสูงกว่าก่อนเรียน (10.83) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ค่าความเชื่อมั่น 95%

จากการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 ห้องพบว่า คะแนนทดสอบหลังเรียน มีค่าสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้ง 2 ห้อง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการทดลองที่ตั้งไว้

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/5 และ 2/7 โรงเรียนภูเวียงวิทยาคม
อำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2561 จำนวน 72 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ประกอบด้วย
 - แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านทำนองเสนาะ
 - เกณฑ์การให้คะแนนการอ่านทำนองเสนาะ
3. วิธีดำเนินการศึกษา
ผู้วิจัยดำเนินการสอนในช่วงเวลาเรียนปกติของการเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561
4. การเก็บข้อมูล
 - 1) ให้นักเรียนทดสอบอ่านบทประพันธ์และให้คะแนนโดยเกณฑ์การให้คะแนนก่อนเรียน
 - 2) ดำเนินการสอนการอ่านทำนองเสนาะโดยใช้รูปแบบกลุ่มร่วมมือ
 - 3) ทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบชุดเดิม
 - 4) นำคะแนนก่อนเรียนและคะแนนหลังเรียนมาวิเคราะห์ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล และผลการวิเคราะห์

ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยสถิติพื้นฐาน ผลรวม ค่าเฉลี่ย และใช้ค่าสถิติ Paired T-Test ในการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังเรียน โดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนซึ่งได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนการอ่านทำนองเสนาะโดยใช้รูปแบบการสอนแบบกลุ่มร่วมมือ ทำให้ผู้เรียนในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยในด้านทักษะการอ่านทำนองเสนาะดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. วิธีการนี้เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถพิจารณานำไปใช้ในการส่งเสริมพัฒนาการด้านการอ่านทำนองเสนาะของนักเรียน เนื่องจากในการฝึกทักษะการอ่านเด็กจะเกิดความพร้อมในด้านต่างๆ คือ ร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาพร้อม ๆ กันไป
2. สามารถประยุกต์ใช้เครื่องมือชนิดอื่นๆ เพื่อส่งเสริมการอ่านทำนองเสนาะ เช่น วีดีโอ หรือ Multimedia ซึ่งจะมีความเคลื่อนไหวและมีเสียงประกอบเป็นการเพิ่มความน่าสนใจในการอ่าน

บรรณานุกรม

- บรรพต ศิริชัย. 1381. การศึกษาการอ่านทำนองเสนาะในโรงเรียนมัธยมศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร. สำนักพิมพ์กรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ, 140 น.
- บันลือ พลฤกษ์วัน. 2538. มิติใหม่ในการสอนอ่าน. สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช. กรุงเทพฯ, 140 น.
- ประมวล ดิคคินสัน. 2509. ความพร้อมที่จะเรียนอ่านของเด็ก. จิตวิทยาการศึกษาของเด็ก. หน่วยงานศึกษา
นิเทศน์ กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ, กรุงเทพฯ 114 น.
- ประเทิน มหาจันทร์. 2530. การสอนอ่านเบื้องต้น. สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, กรุงเทพฯ. 243 น.
- พิชัย. 2554. การอ่านทำนองเสนาะ. สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช. กรุงเทพฯ, 20 น.
- มนตรี ตราโมท. 2527. ศิลปะการอ่านทำนองเสนาะ. สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช. กรุงเทพฯ, 16 น.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2539. การอ่านทำนองเสนาะ. สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์. กรุงเทพฯ 972 น.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2539. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525. สำนักพิมพ์อักษร
เจริญทัศน์. กรุงเทพฯ 972 น.
- สลาวิน. 1987. การเรียนรู้แบบร่วมมือ. สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์. กรุงเทพฯ 95 น.
- ไสว พักขาว. 2544. การเรียนรู้แบบร่วมมือ. สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช. กรุงเทพฯ, 10 น.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. 2550. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ. สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, กรุงเทพฯ. 243 น.
- Downing, J. and C.K. Leong. 1982. Psychology of Reading. Maemillan Publishing Co., Inc.,
New York. 410 p.
- Elkonin, D.B. 1973. U.S.S.R. Comparative reading. Cited by J. Downing and C.K. Leong.
1982. Psychology of Reading. Maemillan Publishing Co., Inc., New York.
410 p.
- Fries, C.C. 1963. Linguistics and reading. Cited by J. Downing and C.K. Leong. 1982.
Psychology of Reading. Maenillan Publishing Co., Inc., New York. 410 p